

Lieve mensen,

Kent u dat? Dat u aan tafel zit met vrienden of familie en dat iemand vraagt: *“Dus jij gaat naar de kerk?”* En dan volgt het bekende zinnetje: *“Ik geloof niet. Er zou een wonder moeten gebeuren om me van gedachten te doen veranderen.”*

En met een wonder bedoelen ze dan iets spectaculairs. Iets dat alles doorbreekt wat ze kennen. Jezus die de hemel openbreekt, hen persoonlijk toespreekt, het liefst met vuurwerk en onweer erbij. Een onontkoombaar bewijs dat God bestaat.

Maar als ik naar mijn eigen leven kijk, dan zijn het niet zulke wonderen die mij hebben gebracht tot waar ik nu ben – in mijn geloof en in mijn leven. Het waren geen hemelopenbrekende gebeurtenissen. Het waren **tekens**.

Ik denk terug aan 2017, toen ik aan mijn opleiding begon. Daarvoor had ik een studierichting gevolgd waarin het moeizaam ging. Een belangrijk kantelpunt was mijn eerste stage als pastor in het Tweestedenziemenhuis. Ik merkte dat ik me daar op mijn gemak voelde, dat ik energie kreeg van wat ik mocht doen. En ik vergeet nooit wat mijn stagebegeleider toen zei: *“Als ik naar jou kijk, zie ik een pastor.”*

Dat was geen wonder. Het was een teken. Een teken dat aansloot bij wat ik zelf al voelde. En toch bleven er twijfels. Telkens weer kwamen er uitdagingen waardoor ik dacht: *“Is dit het nou? Is dit mijn weg?”* Maar steeds opnieuw kwam er een teken: een ontmoeting, een gesprek, een wijze les. Door die tekenen groeide mijn vertrouwen. Door die tekenen groeide mijn geloof.

Wanneer ik denk aan wonderen, denk ik ook aan hoe sommige jongeren zoeken naar liefde. Ze hopen op die ene perfecte persoon die God speciaal voor hen gemaakt heeft. Iemand met wie het altijd goed gaat, iemand die elke dag vlinders geeft. Maar wanneer ik mensen spreek die al lang getrouwd zijn, hoor ik andere verhalen. Ze vertellen over wat ze samen hebben meegemaakt. Over moeilijke momenten, over keuzes om toch met elkaar door te gaan. En dat ze door alles heen telkens een teken voelden: *“Dit voelt goed. Ik wil met jou verder. Ik heb jou lief.”*

Niet één groot wonder, maar vele kleine tekenen. En met elk teken groeide hun liefde.

En precies deze beweging zien we ook bij Tomas. Tomas staat aan het begin van zijn geloof. Hij heeft Jezus niet gezien toen Hij voor het eerst aan de leerlingen verscheen. Hij verlangt naar zekerheid, naar iets tastbaars. En Jezus geeft hem die ene beslissende ontmoeting. Niet om hem te beschamen, maar om hem te helpen zien wie Hij werkelijk is. De wonden, de vrede, de nabijheid – het zijn tekenen van wie Jezus is: de Gekruisigde die leeft.

En dan zegt Jezus: *“Zalig zijn zij die niet zien en toch geloven.”*

Niet: “Zalig wie geen tekenen krijgen.”

Maar: “Zalig wie niet afhankelijk zijn van bewijzen.”

Geloof gaat niet over spectaculaire wonderen die alle twijfel wegvagen. Geloof gaat over het herkennen van wat er al is. Over het zien van tekenen van liefde, trouw en aanwezigheid – soms klein, soms stil, soms pas achteraf zichtbaar.

Lieve mensen,

Kunnen wij de tekenen van ons geloof herkennen? Verlangen we naar een wonder – dat er ineens honderden jonge mensen onze kerk binnenstromen? Of zien we wat er wás en wat er ís? Hoe parochianen elkaar naar de kerk brengen. Hoe we elkaar bezoeken wanneer iemand ziek is. Hoe we samen geven aan de Adventsactie en de Vastenactie. Hoe we elkaar dragen, bemoedigen, vasthouden.

Misschien zien anderen dat niet. Misschien zien wij het zelf niet altijd. Maar toch gaan we verder. Omdat geloof groeit door tekenen. Omdat vertrouwen groeit door wat we herkennen – niet door wat we eisen. Omdat God zich niet altijd laat zien in vuurwerk, maar wel in liefde.

Zolang we blijven herkennen.

Zolang we blijven vertrouwen.

Zolang we blijven geloven.

Amen.